

Dr. Tardy János természetvédelmi munkásságának elismeréséül Magyar Örökség Díjat kapott

A természetvédelem vezetőjeként 1990-ben Tardy egy nagy múltú, de igen nehéz helyzetben lévő ágazatot vett át. A természetvédelemnek alig voltak intézményei, állománya, infrastruktúrája, nem voltak eszközei, jogosítványai, mélyponton volt a nemzetközi megítélése. Tardy átgondoltan, céltudatosan lát munkához. Elsőként ismeri fel az ökológiai, földtudományi (de tegyük hozzá: régészeti, néprajzi!) kutatások és a gyakorlati természetvédelmi munka közötti állandó, intenzív kapcsolat fontosságát, valósággal hidat ver a szakemberek között. Támogatja a biomonitorozást, tudományos leltárt készítveteti számba az ország és a Pannon régió természeti értékeit és tájaink kulturális kincseit.

Fáradhatatlanul kutat, publikál, szervez, oktat, népszerűsít, s munkatársaival együtt intenzív és igen sikeres természetvédelmi diplomáciai és jogalkotási tevékenységet folytat. Tardy együttműködésre törekszik a társtárcaikkal, mert az aktív védelem és a holisztikus megközelítés elvét képviseli. Nem marad saját hivatalának szorosan értelmezett kereti között, mindenkit igyekszik megnyerni a természetvédelem ügyének. Sok küzdelem árán, az óhatatlan feszültség közepette több mint 30 jogszabályban érvényesítik a természetvédelem szempont-

jait, támogatják az agrár-környezetvédelmet, a kulturális örökség védelmét. Ma divatos kifejezéssel úgy mondhatnók: megvalósítja a természetvédelem szempontjainak horizontális érvényesítését.

Tardy folyamatosan támogatja a természetvédő civil szervezeteket, és nagy gondot fordít arra, hogy hazánk természeti értékeit a nagyközönség számára hozzáférhetővé tegye. Minden nemzeti park színvonalas látogatóközpontot kap, tanösvények, világszínvonalon kiépített barlangi útvonalak, és számtalan

kiadvány, film, rendezvény segít eligazodnunk és gyönyörködnünk. A parkok köré honismereti, természetvédelmi, turisztikai, gazdálkodási oktatást, továbbképzést szervez, s maga is számos egyetemen, főiskolán oktat. „Talán a legfontosabb jövőformáló tényező – írja egy helyen Tardy – azoknak a pedagógusoknak anyagi, szakmai és erkölcsi megbecsülése, akik valamennyi képzési szinten a jövő generációk környezethez viszonyulásának letéteményesei. És nem jelenthetjük ki elégszer a természetvédelem meghatározó szerepét az érzelmi, a lehető legjobb értelemben vett hazafias nevelésben.”

S ami nemzetközi összehasonlításban is példamutató: Tardy vezetése időszakában negyed millió hektárnyi értékes terület kerül állami tulajdonba, jelentős rész a Nemzeti Parkok kezelésébe – erdeink mellett ez a legnagyobb közös, állami vagyonunk!

Egy olyan időszakban, amikor a közösségi tulajdonban lévő értékeket az ágazatok felelősei rendre eladták, a rendszerváltozás, privatizáció, kárpótlás forgatógában, Tardy János természeti kincseinkből, magyar örökségünkéből az ország legnagyobb értékű, s talán legszebb vagyonát halmozta fel, védte meg, és mutatta fel a magunk és a külföld számára.

(a méltatás nyomán)

Kun Gábor levelét megírta

Immár tizenöt éve szerkesztem az Erdészeti Lapokat, de álnéven szignált cikket ezidáig csak egyszer kaptam. Azt is úgy, hogy a szerző telefonon szólt, hogy nem kívánja a nevét nyilvánosságra hozni, tehát „név és cím a szerkesztőségben”. Van ennek vagy tíz éve. Az írás az erdészet és a természetvédelem kapcsolatáról szólt, és mint a szerző jelezte, munkahelyén igencsak kellemetlen helyzetbe kerülne, ha kitudódna véleménye a kérdéssről. Mivel valós problémákat feszegtetett, anonimitását kérő kívánságát tiszteletben tartottam.

„Kun Gábor” eljárása viszont nem volt korrekt. A szerkesztővel szemben

sem. Mert írását – ami a májusi számban jelent meg „Az erdészeti kutatásról és oktatásról” címen – a szerkesztő abban a meggyőződésében közölte, hogy a szerző valós személy, és a cikkben leírtakért vállalja a véleménynyilvánítás felelősségét. Igaz, a szerkesztő elkövette azt a hibát, hogy a szerző véleményét nem ugyanabban a számban ütköztette a témában érintettek véleményével.

Hogy a szerző miért ezt az utat választotta, csak sejteni lehet. Mindenesetre elgondolkoztató, hogy a rossz emlékü régi reflexek munkálkodnak még ma is.

Az álnéven írt cikkek ellen nem so-

kat tehet a szerkesztő, hiszen – mondjuk – a villámpostán eljuttatott írások szerzőinek valódiságát nyomozni nem szerkesztői feladat.

A kialakult helyzetben a szerkesztő kér elnézést a „Kun Gábor” írásában megjelent, esetlegesen bántó kijelentésekért, és kéri a szerzőt, hogy a „név és cím a szerkesztőségben” példáját kövesse.

Pápai Gábor

**Zala megyében fiatal erdész-
technikust alkalmazna
erdőgazdálkodással
foglalkozó társaság.
Tel.: 92/331-077
nanorb@axelero.hu**